

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνεστρέφοντο υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀλλεῖτε παραστῆς εἰς τὴν γόρην ἡμῶν ἀπὸ τῆς κατ' ἔχοντος καὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγκη ἀριστον, καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἑσπεριακοῦ δραχ. 5.—Ἐσπεριακοῦ φρ. χρ. 7
Ἀσυνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός
καὶ εἶνε προκλήρωσάς δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 10.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ: ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Ἀέλου, 119, ἔναντι Χρυσοσηλαιώσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 1.—27

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 20 Αὐγούστου 1894

Ἔτος 16.—Ἀριθ. 27

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΣΩΠΠΑΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΟΥΔΑΒΙΚΟΥ ΔΕΛΝΟΓΙΕΡ

[Συνέχεια · ἴδε σελ. 204]

Ὅταν ἔμεινε μόνος ὁ Γιαννάκης εἶπε πρὸς τὸν Τάχην, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο βυθισμένος εἰς βαθεῖας σκέψεις :

— Λοιπὸν πῶς σοῦ φαίνεται αὐτὸ τὸ κελεπούρι ; Τί λές ; ἢ εἶσαι τόσο ἀνέητος ὥστε νάρνηθῆς ;

— Ξεῦρω κ' ἐγώ . . ἀπήντησεν ὁ Τάχης. Μοῦ φαίνεται πὸς θὰ ἐκάρναμε καλλίτερα νὰ γυρίσουμε εἰς τὰ σπίτια μας.

— Μάλιστα, τὸ πέτυχε ! γὰρ νὰ μας μαλλώνουν, ἐν ᾧ ἐδῶ θὰ ζούσαμε τόσο καλά . . . Ἄνθρωπος μὴ φορὰ ὁ μπάριμπα Μήτρος καὶ γυναῖκα μὴ φορὰ ἡ κυρὰ Μήτραϊνα ! Βάλε τώρα καὶ τὸ χοιρινό .»

Φαίνεται ὅτι ἡ σοῦπα ἀπὸ κραιμολάχανα καὶ τὸ χοιρινὸν μὲ τῆς πατάτες ἐξήσκηον μεγάλην ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Γιαννάκη.

Ἄλλα καὶ ὁ Τάχης δὲν ἦτο ὅλως ἀναίσθητος πρὸς τὰς ὑψηλὰς αἰτῆς γαστρονομικὰς ἀπολαύσεις.

« Ἐπειτα, ἐξηκολούθησεν ὁ Γιαννάκης, θὰ ἔχουμε καὶ τὸ χαρτίζηλι τῆς Κυριακῆς διὰ νὰγοράσουμε μῆλα καὶ κάστανα ! Ὡς πρὸς τὴ δουλειά, δὲν μου φαίνεται καὶ πάρα πολὺ δύσκολη. Ὁ μύλος γυρίζει μονάχος του. Δὲν θὰ κάμνουμε ἄλλο παρὰ νὰ τον κοττάζουμε μὲ σταυρωμένα χέρια. Παιδιά τοῦ μύλου, σοῦ λέει ἄλλος .»

Ὅλ' αὐτὰ, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς σοῦπας, ἔκαμαν τὸν Τάχην νὰποφασίσῃ.

Ὅταν ὁ μυλωνᾶς ἐπανῆλθεν, ὁ Γιαννάκης εἶπε νὰ εἰ καὶ διὰ τοὺς δύο καὶ ἡ συμφωνία ἐκλείσθη. Μετὰ πέντε λεπτὰ εὗρισκοντο εἰς τὴν ἐργασίαν των ἀναβιάζοντες σάκκους σίτου καὶ καταβιάζοντες σάκκους ἀλεύρου, τῆ βοήθειᾳ ἐνὸς σχοινίου καὶ μιᾶς τροχαλίας, ἢ ἄλλως περιποιούμενοι τὸν μύλον, ἀνοίγοντες καὶ κλείοντες τὸν ὑδροφράκην, σαρώνοντες τὰς σιταποθήκας, ἰδρώνοντες, ἀσθμαίνοντες, αγωνιζόμενοι παντοιοτρόπως.

Μεθ' ὅλον τὸ κοπιῶδες τῆς τῆς αὐτῆς ἐργασίας, τὴν πρῶ-

την ἡμέραν ἐπέρασαν καλά. Ἦτο κάτι τι νέον δι' αὐτοὺς ἡ ἐργασία, ἦτο μὴ κίνησις, ἄρα μὴ τέρψις. Τὸ κάθε τι τοὺς διεσκέδαζε. Ὁ μυλωνᾶς εἶδε μίαν διαταγὴν καὶ οἱ μικροὶ δοκιμοὶ ἐσπευδον νὰ τὴν ἐκτελέσουν, ἀμιλλώμενοι περιτὰ χύτητος, πετώντες μᾶλλον ἢ τρέχοντες. Καὶ τὴν πρώτην αὐτῆν ἡμέραν τῆς γοητείας καὶ τῆς κοίτησεως, ἐπέστεφεν ἐπαξίως ἡ σοῦπα ἀπὸ κραιμολάχανα καὶ τὸ χοιρινὸν μὲ τῆς πατάτες.

Τὴν δευτέραν ἡμέραν ἡ διασκεδάσις ἤρχισε νὰ ὀλιγοστύη. Ἦσαν κουρασμένοι ἀπὸ τὴν προτεραίαν καὶ εἶδον ὀλιγοτέραν τέρψιν εἰς τὸ νάναβοκατεβάξουν τοὺς μεγάλους καὶ βαρεῖς ἐκείνους σάκκους, νὰ σαρώνουν, νὰ κάμνουν τέλος πάντων ὅλην τὴν ἐργασίαν που εἶπαμεν.

Τὴν τρίτην ἡμέραν ἀκόμη χειρότερα—καὶ ἀκόμη χειρότερα τὴν τετάρτην καὶ τὴν πέμπτην καὶ τὴν ἕκτην.

Ἐἶχον πλέον ἐξαντληθῆ. Ἡ σοῦπα καὶ τὸ χοιρινὸν κατ' ἀρχὰς τοὺς ἐπαρηγόρησε διὰ πολλὰς στενοχωρίας ἄλλ' ἤρχισαν νὰ τα συνειθίζουν καὶ εἰς τὸ τέλος τὰ ἐσυχάθησαν τὰ δύο αὐτὰ στερεοτυπα φαγητὰ, προπάντων ὁ Γιαννάκης, ὁ ὁποῖος ἐστῆναξεν κολλᾶς συλλογιζόμενος ἐν συγκρίσει τὰ λαμπρὰ φαγητὰ τῆς πατρικῆς οἰκίας.

Ἐξ ἄλλου ὁ μπάριμπα Μήτρος δὲν προσεπάθει νὰ τὴν καταστήσῃ τὴν ζωὴν ἀνευτέρω. Ὁ μπάριμπα Μήτρος ἦτο καλὸς ἄνθρωπος· τοὺς το ἀπέδειξε τὴν ἡμέραν τοῦ ναυαγίου των καὶ ἔμεις, δὲν ἤξεύρω κ' ἐγὼ διατί, ἐφαίνετο ὡσεὶ προσπαθῶν νὰξάσῃ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὴν τραχύτητα καὶ τὴν δυσκολίαν τῆς ἐργασίας των. Θὰ ἔλεγε τις ὅτι εἶχεν ἀπόκρυφα ἐλατήρια, μυστικὸν τινα σκοπὸν, διὰ νὰ κάμνῃ οὕτω. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι, ἐν ᾧ κρυφὰ ἐγέλοσεν, βλέπων τὰ παιδιά καμπτόμενα ὑπὸ βάρῃ δυσανάλογα πρὸς τὰς δυνάμεις των, φανερὰ τὰ ἐπέπληττεν αὐστηρῶς.

« Ἐρριψε μὲ θυμὸν τὸ ξυστρί » (Σελ. 210, στλ. 6)

Ο Γιαννάκης εἶχε ἐπὶ πλέον καὶ τὰ αἰώνια καὶ ζωηρὰ παράπονα τοῦ Τάκη. «Ὡραία μὰ τὴν ἀλήθεια!» τῷ ἔλεγε οὗτος, κατὰ τὴν συνήθειάν του, ἀπὸ πρῶτας μέχρι ἐσπέρας, ἀκόμη δὲ καὶ τὴν νύκτα, διότι ἐκοιμᾶντο εἰς τὸ ἴδιον κρεβάτι· ἂν εἶνε αὐτὴ ἡ καλοζωία καὶ ἡ διασκέδασις ποῦ ἔλεγες, θὰ ἦτον πολὺ καλλίτερα νὰ με ἀφίνες εἰς τὸ σπίτι μου!»

Ὁ Τάκης ἦτο διὰ τὸν Γιαννάκη διαρκῆ ἐριάλτης. Αὐτὸ γίνεται εἰς τοιαύτας περιστάσεις· ὁ συνένοχος εἶνε πάντοτε ἡ ζωὴ τῆς τοῦ διαφθορῶς του.

Πρὸς ἐπίματρον τῆς συμφορᾶς, ὁ μπάριμα Μήτρος ἐσοφίσθη τὴν ἑκτὴν ἡμέραν νὰ τοῖς ἀναθέσῃ τὴν φροντίδα τοῦ σταύλου.

Νὰ λαίπην τῶρα οἱ δύο μας φίλοι ποῦ ὄδηγοῦν τὰ ζῶα εἰς τὸ λιβάδι—καὶ τὰ ζῶα αὐτὰ με συμπάθειο εἶνε γαῖδαροι.— ποῦ τα φέρνουσιν ὅπως τὰ ζῶα, ποῦ ποτίζουν τὰ ζῶα, ποῦ τοὺς δίδουσιν νὰ φάγουν, ποῦ πλύνουσι, σαπουνίζουν, τρίβουσι μετὰ τὸ ζυστρί τὰ ζῶα...

Διὰ τὴν φιλαυτίαν τοῦ Γιαννάκη τὸ τραῦμα ἦτο καίριον. Αὐτὸς, ὁ υἱὸς τόσο καλῆς οἰκογενείας, ὁ ὑπερηφανευόμενος διὰ τὴν περιουσίαν τοῦ πατρὸς του, νὰ καταντήσῃ... γαῖδουροκόμος!

Μίαν ἐσπέραν, εὐρισκίμενος παρὰ τὴν θύραν τοῦ μύλου, κάταστρος, ἀλευρωμένος πρόσωπον καὶ ἐνδύματα, μετὰ τὸ ζυστρί εἰς τὸ χεῖρ περιποιούμενος ἕνα ὄνον, ἐκ τῶν πλέον ἀτίθαστων, κατελήφθη οὕτω ὑπὸ τοῦ μυστηριώδους ἐκείνου προσώπου, τὸ ὅποιον παράδοξος τύχῃ ἔφερε πρὸ αὐτοῦ εἰς τὰς κρίσιμώτερας περιστάσεις τοῦ βίου του. Ὁ ἀγνωστος οὗτος, τὸν ὅποιον χάριν εὐκολίας θὰ ὀνομάζωμεν Γίγαντα, ἐστάθη ἀπέναντι τοῦ ἀκίνητος, σοβαρὸς, μετὰ σαυρωμένας τὰς χεῖρας, καὶ ἀπ' οὗ τον παρετήρησεν ἑπ' ὀλίγας στιγμᾶς, καταγινόμενον εἰς τὸ ἔργον του, τὸ ὅποιον καθίστατον ἀρκετὰ δυσχερὲς τὰ συχνὰ λαχτισμάτα τοῦ ὄνου, ἐξέπεμψεν ἕνα γέλωτα σαρκαστικόν, ἐξ ἐκείνων οἱ ὅποιοι μᾶς πειράζουσι τόσο, ὅταν εἴμεθα τὸ ἀντικείμενον αὐτῶν...

«Θάρρος, εἶπε πρὸς τὸν Γιαννάκη, θάρρος, μικρὲ μου ἱπποκόμη! Πολὺ παράξενον κύριον ἔχεις, καθὼς φαίνεται, ἀλλὰ, τὸ κάτω-κάτω εἶνε προτιμότερον νὰ εἶνε κανεὶς ὑπηρετὴς ἑνὸς γαῖδαρου. ἀλλὰ γαῖδαρου ἀληθινοῦ, ἑνὸς γαῖδαρου μετέσσαρα πόδια, παρὰ ὑπηρετῆς ἑνὸς μικροῦ κυρίου ποῦ γνωρίζω, ὁ ὅποιος καὶ αὐτὸς εἶνε ἕνα μικρὸ γαῖδουράκι ἀγριο, μετὰ δύο ποδάρια, ποῦ τὰ μεταστρίβεται γιὰ νὰ τρέχῃ ἐπὶ τὰ χωράφια...»

Αὐτὰ εἶπεν ὁ Γίγας καὶ ἐξηρανίσθη γελῶν...

Ὁ ἀστεϊστικὸς οὗτος ἐκτόκησεν ἄσχημα εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ Γιαννάκη. «Ἄ, πολὺ βαρεῖά ἀστεϊεύονται οἱ γίγαντες!... Ὁ Γιαννάκης ἐγένετο κατακόκκινος ἀπὸ ἐντροπὴν, μετὰ ὄλον τὸ ἐξ ἀλεύρου προσωπεῖόν του. Ἐβρίφη με θυμὸν δέκα βήματα μακρὰν τοῦ τῷ ζυστρί κατόπιν ἐκλασε με μαῦρα δάκρυα. Βοηθούσης τῆς πληγωμένης φιλαυτίας του, ἀνεγνώρισεν ὅλα τὸν τὰ λάθη καὶ τὸσφ μετενόησε τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε, μολοντι ἡ ἀπόστασις ἦτο μεγάλη καὶ ἡ νύξ ἐπὶ ἤρχετο, νὰ λάθῃ τὴν πρὸς τὴν πατρικὴν οἰκίαν ἀγούσαν, ἀψφῶν καὶ τὰς μομφὰς καὶ τὰς τιμωρίας, αἱ ὅποια ἐπερίμενανεκεῖ.

ἀπὸ ἐντροπὴν, μετὰ ὄλον τὸ ἐξ ἀλεύρου προσωπεῖόν του. Ἐβρίφη με θυμὸν δέκα βήματα μακρὰν τοῦ τῷ ζυστρί κατόπιν ἐκλασε με μαῦρα δάκρυα. Βοηθούσης τῆς πληγωμένης φιλαυτίας του, ἀνεγνώρισεν ὅλα τὸν τὰ λάθη καὶ τὸσφ μετενόησε τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε, μολοντι ἡ ἀπόστασις ἦτο μεγάλη καὶ ἡ νύξ ἐπὶ ἤρχετο, νὰ λάθῃ τὴν πρὸς τὴν πατρικὴν οἰκίαν ἀγούσαν, ἀψφῶν καὶ τὰς μομφὰς καὶ τὰς τιμωρίας, αἱ ὅποια ἐπερίμενανεκεῖ.

«Ανεθίβαλον σάκκους σίτου καὶ κατεθίβαλον σάκκους ἀλεύρου» (Σελ. 209)

Δυστυχῶς ὁμοῦ, τὴν στιγμὴν τῆς μετανοίας, μία σάλπιγξ, ἕνα κλαρινέτο καὶ μία γρανάκασα ἤκούσθησαν ὅχι μακριὰ ἀπὸ ἐκεῖ, εἰς τὴν πλατείαν τοῦ χωρίου. Καὶ ὁ Γιαννάκης, λησμονήσας τὰ πάντα, ἔτρεξε ταχὺς ὅπου τον ἐκάλει ἡ ἀγρία ἐκείνη ἀρμονία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Ὁ «Μαρκῆσις τῆς Γαλλοσσας» καὶ ἡ Βασίλισσα τῶν Σαλμιγονδείων Νήσων.— Ὁμιλία εὐχυστικὴ τοῦ Μαρκησίου.— Ὁ Γιαννάκης καὶ ὁ Τάκης ἐνδίδουσι εἰς τὸ γόητρον τῆς εὐχυστικῆς του.— Τὰ ἀπάρματα τοῦ θιάσου.— Εἰκὼν φυσικὴ καὶ ἠθικὴ τοῦ περιφανοῦς ἀρχιστοῦ του.

Ἦτο ὁ θιάσος τῶν Ἀκροβατῶν καὶ τῶν γυμνασμένων Ζῶων, τὸν ὅποιον εἶχεν ἤδη συναντήσῃ ὁ Γιαννάκης εἰς τὴν ἐμπορικὴν πανηγύριν τοῦ γειτονικοῦ χωρίου, ὅπ' αὐτοῦ δὲ διεπράττετο ἡ φρικαλέα ἐκείνη μουσικὴ.

Ἐφθασε καὶ ἀνήγγελλε τὴν ἀφιξίν του εἰς τὸ χωρίον τοῦτο, ὅπου προστίθετο νὰ δώσῃ σειράν παραστάσεων «τῆ ἀδεία τῶν καθεστηκυῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως καὶ τῆ γυνικῆ αἰτήσεσι τῶν κατοίκων» οἱ ὅποιοι οὔτε εἰδῆσιν εἶχον.

Κατὰ παράδοξον τύχην, ἡ μάλλον ατυχίαν, ὁ θιάσος οὗτος τῶν αυτοκαλουμένων «καλλιτεχνῶν» κατέστησε θεατρὸν του τὴν σιταποθήκην τοῦ μυλωνᾶ, φυσικὰ δὲ ὁ Γιαννάκης καὶ ὁ Τάκης εἶχον ἐν αὐτῷ διαρκῆ καὶ ἐλευθέρην εἰσοδον. Κακὸν δὲ αὐτούς, διότι ταχέως ἀνεπτύχθη οἰκειότης μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ θιάσου ὁλοκλήρου, ἀνθρώπων καὶ

ζῶων. Μετὰ μίαν ὥραν εἶχον γίνῃ καλλίτεροι φίλοι καὶ τῶν μὲν καὶ τῶν δέ. Ὁ Γιαννάκης ἐγνώριζεν ὄλον τὴν ἱστορίαν καὶ ὄλοι ἐγνώριζον τὴν ἱστορίαν του. Τὸ ἴδιον καὶ ὁ Τάκης.

Ὁ θιάσος οὗτος δὲν ἦτο τῶρα εἰς τὴν ἀκμὴν του, ὅσον κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐμπορικῆς πανηγύρεως. Τὰ καλλίτερά του μέλη εἶχον ἀποχωρήσῃ, κατόπιν ἐρίδος μεταξὺ τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ τοῦ συντρόφου του, ἡ ὅποια προεκάλεσε γενικὴ διαμελισμὸν. Ὁ Παλιάτσος ἠκολούθησε τὸν ἕνα, ὁ Κουτεντέσι ἐμεινε μετὰ τὸν ἄλλον· ὁ Ἄγρια νύχτωρ ὁ ὅποιος συμφωνοῦσε τὴν τύχην τούτου, ὁ Ἄκέραιος Γυνὴ ἐφυγε μετὰ ἐκείνον. Οὕτω πῶς, κατόπιν τοῦ διαμελισμοῦ, ὁ θιάσος δὲν ἀπετελεῖτο πλέον, παρὰ τοῦ ἀρχηγοῦ, ἐπινομαζομένου Μαρκησιῶ τῆς Γαλλοσσας τῆς οὐζῆς σου τῆς Γαλλοσσας τῆς οὐζῆς σου, μετὰ τὰ ἀλλοθίωρα μάτια καὶ τὰ κόκκινα μαλλιά, τῆς ἐνδύσεως καὶ γυμναστικῆς «Βασιλίσσης τῶν Σαλμιγονδείων Νήσων» τῶν τέκνων των, ἑπτὰ τὸν ἀριθμὸν, ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν, τὰ ὅποια ἐχόρευαν εἰς τὸ σχοινί καὶ τῶν ὁποίων τὸ μεγαλύτερον ἐπινομαζέτο Ἡρακλῆς τῶ Βορρᾶ, τὸ δὲ μικρότερον Ἀπῶν ἐνὸς μπεχλιδάνη, ὁ ὅποιος ἔκαμνε τὸν Κουτεντέσι εἰς τὴν θύραν καὶ τὸν Ἄνθρωπον σφάγον εἰς τὴν σκηνήν—ἐνὸς κριοῦ, ἐνὸς ἰνδιάνου, ἐνὸς ὄφιδος ταρχευμένου, τεσσάρων ἀρκτων, δύο ἢ τριῶν κονίκλων γυμνασμένων, μίαν γαλῆς, ἐνὸς πιθήκου κτλ. κτλ. Τὰ ζῶα ταῦτα, παραδόξως καὶ ποικιλοτρόπως ἐστάλιμα, ἐξεδίθησαν εἰς τὸν θαυμασμόν τῶν χωρικῶν, ὡς ζῶα ὄλων σπάνια καὶ ἀξιοθαύμαστα.

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ θιάσου τούτου, ὅπως εἶχε καταντήσῃ, ὑπῆρξε μετρία εἰς τὸ χωρίον· ὁ Μαρκησιῶ τῆς Γαλλοσσας ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ τοῦ συμπληρώσῃ, διὰ τῆς προσλήψεως ἄξιω περιέργων τινῶν φαῖνόμενων. Ἐβρίφη λοιπὸν τοὺς ὀφθαλμούς του ἐπὶ τοῦ Γιαννάκη, τοῦ ὁποίου ἐγνώριζεν ἤδη τὴν ἱστορίαν καὶ εἶχεν ἐκτιμῆσῃ τὴν πρὸς τὸ μορφαλεῖν ἰκανότητά του, τὴν εὐσύνων καὶ ἀνεκκατάλειπτον.

Τὸν προσεκάλεσε, μετὰ τὴν παράστασιν, νὰ δεῖκνῃσιν οἱ οἰκογενειακοὺς, δηλαδὴ μετὰ τὴν σύζυγόν του, μετὰ τὰ παιδιά του, τὰ σκυλιὰ του, τὴν γάταν του, τὸ ἀρνί του, τὰ κουνέλια του, κτλ., κατόπιν δὲ τῷ εἶπε:

«Νεαρέ μου φίλε, οἰκτεῖρω ἐκ βάθους ψυχῆς τὴν ἐξευτελιστικὴν θέσιν, εἰς τὴν ὅποιαν περιήλθες! Ἐπηρετῆς μύλου, δόκιμος μυλωνᾶς σὺ! Ἐντιμὸν ἐπ' ἐπάγγελμα, δὲν λέγω τὸ ἐναντίον, ἀλλὰ σὺ φαίνεσαι προωρισμένος διὰ κάτι πὸ πολὺ ὑψηλότερον. Ὅταν κανεὶς ἐχρῆσιονογώμιαν ὡς τὴν ἰδικήν σου, ὅταν ἐγγ

ἀφαιρέτῃ φυσικὰ προτερήματα, ὅταν ἡ φωνὴ του εἶνε τόσο ὄξετα καὶ διαπεραστικὴ, ὅταν εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ ὅπως θέλῃ τὸ σῶμά του καὶ τὸ πρόσωπόν του, ὡς βεβαίως τότε δύναται νὰ ἐπιδιώξῃ τὰ πάντα! Ἄφησε σὺ ζῦλα τὰ γαῖδουρία σου, τὰ σακκιά σου, τὴ σούπα ἀπὸ τὰ κρημολάχανα καὶ τὸν μπάριμα Μήτρον σου, ὁ ὅποιος μοῦ φαίνεται πολὺ ὑποκριτῆς ἄνθρωπος, καὶ ἔλθε μαζί μου, νεαρέ μου φίλε! Ὁ τρώγῃς ὅσον καὶ ἡ πὴ θέλῃς» θὰ εἶσαι ἐνδεδουμένος μεγαλοπρεπῶς, με φορέματα ἀπὸ ἀτλάζι, καθὼς μᾶς βλέπεις, με χρυσοσειρίτι εἰς ὄλας τὰς ραφὰς! Τολμᾷ νὰ σου προσέπω ἐπιτυχίαν λαμπράν. Ὁ δὲ διακριθῆς μεταξὺ τῶν Παλιάτσων καὶ μεταξὺ τῶν Τεράτων. Ἐμπρὸς λοιπὸν! Ἡ τύχη σου ἀνοίγει. Ἴδου ἡ εὐκαιρία! Ἴδου ἡ κατάλληλος στιγμή. Ἐξ ἄλλου, χωρὶς νὰ ἐπαίνεσθῃ, σοὶ λέγω ὅτι ἐρχόμενος μετὰ τὸν θιάσον μου θαπακτικῆς ἐπίζησον κομμικὴν θέσιν.»

Εἶνε περιττὸν νὰ σας εἰπω μετὰ πόσης προθυμίας ὁ Γιαννάκης ἐπέπεσε νὰ δεχθῇ τὴν πρότασιν. Μὴ θέλων δὲ νὰ χωρισθῇ τοῦ Τάκη, διετύπωσε καὶ δι' αὐτὸν παραμοίαις προτάσεις. Ὁ Μαρκησιῶ τῆς Γαλλοσσας ἀπήντησεν ὅτι καὶ ὁ Τάκης ἠμποροῦσε νὰ τῷ χρησιμεύσῃ, οὕτω δὲ τὸν ἐδέχθη εὐχαρίστως.

Τὴν ἐπομένην, ἅμα τῇ πρῶτῃ, χωρὶς νὰ ποιοῦνται τὸν μπάριμα Μήτρον, οἱ δύο μας πνευματικῶν ἐγκατέλειψαν σταῦλον καὶ μύλον, ἀπῆλθον ἐν τελευταίον χαίρει πρὸς τὴν σούπαν ἀπὸ κρημολάχανα καὶ ἀνεχώρησάν μετὰ τῶν συντρόφων των εἰς τὸ πλησίον χωρίον.

Ὁ Γιαννάκης ἐπωφελήθη φυσικὰ τῆς εὐκαιρίας διὰ νὰ συνδεθῇ φιλικότερον μετὰ τοῦ πιθήκου, τοῦ ὁποίου εἶχε κάμῃ τὴν γνωριμίαν εἰς τὴν ἐμπορικὴν πανηγύριν ὑπὸ τὸσφ δυσμενεῖς συνθήκας.

Ἡ ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον μετάστασις τοῦ θιάσου γίνεται διὰ μεγάλης ἀμάξης βροῦνης, τετραγώνου, μετὰ πολλὰ μικρὰ παράθρα, εἰδους οἰκίσκου μετὰ τροχούς, πυρομένου ὑπὸ δύο ἰσχυρῶν ἱππων, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἄνθρωποι καὶ ζῶα ἐπιβιβάζονται ἀδιακρίτως.

Ἡ ἐσωτερικὴ διαίρεσις τῆς νέας ταῦτης κιβωτοῦ τοῦ Νῶε ἦτο τῆ ἀληθείας πολὺ παράδοξος καὶ ἀξίζει νὰ σας τὴν περιγράψω. Τὰ περισσότερὰ τῶν κινητῶν τούτων παραπηγμάτων εἶνε κατεσκευασμένα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σχεδίου. Εἶνε μεγάλα κιβώτια, τὰ ὅποια διαλύονται εἰς μικρὰ τεμάχια, ὅταν θέλουσι νὰ ἐξαχθῶν ἐκείθεν τοὺς κλωθὸς τῶν ζῶων καὶ νὰ δώσουσι εἰς κανὲν μέρος παραστάσεις. Ἄλλ' ὅταν τὸ χωρίον, ἐκ τοῦ ὁποίου

διέρχονται, εἶνε ὀλίγον ἄξιον τῆς τιμῆς ταύτης, ἡ ἀμάξα σταματᾷ ἐπὶ τῆς πλατείας καὶ χρησιμεύει αὐτῇ ἡ ἴδια ὡς αἰθουσα θεάτρου, τῇ βοήθειᾳ μικρῶς κλιμακῶς, τὴν ὅποιαν τὸ κοινὸν ἀναβαίνει διὰ νὰ εἰσελθῇ.

Ὅταν ὁ θιάσος ταξειδεύῃ, τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ἀμάξης διαρρυθμίζεται ὡς ἐξῆς: Εἰς τὸ ἐπισθεν μέρος ἐξορίζονται ἐντὸς τῶν κλωθῶν των, οἱ λύκοι, αἱ ἀλώπεκες, αἱ ἀρκτοί, ὄλα τὰ κινδυνώδη ζῶα κατόπιν ἐρχονται τὰ κιβώτια τὰ ἐγκλειόμενα τοὺς ληθαργούοντας βόας καὶ τὰ βαλοσαμωμένα ζῶα κατόπιν τὰ ποικιλόχρῳα ὄρνιθα, αἱ βαμμένα ὄρνιθα, τὰ σοφὰ κανάρια, οἱ λαγωοὶ καὶ οἱ κόνικλοι κατόπιν ἕνα μεγάλο κιβώτιον με ζωοτροφίας ἄρτον, τυρὸν, ρακὴν καὶ λουκάκια διὰ τοὺς ἀνθρώπους, κόκκους παντοειδεῖς διὰ τὰ πτηνὰ καὶ κρέατα διὰ τὰ τετράποδα, ὄλα ἄνω κάτω. Τέλος, εἰς τὸ ἐμπροσθεν μέρος, ἐπὶ ρυπαρῶν στρωμάτων ἢ ἐπὶ ἀγροῦ ὑγροῦ, εἶνε ἐξηπλημένοι φύρδην μίγδην κύνες, γαλαί, πῆθηκοι, ἄνθρωποι, ρογγάζοντες, πίνοντες, φωνάζοντες, αὐρίζοντες, αικιτῶντες, οὐρλιάζοντες, ἄδοντες, καπνίζοντες. Ἀπαισία εἰκὼν!

«Εἶνε ἐξηπλημένοι φύρδην μίγδην κύνες, γαλαί, πῆθηκοι, ἄνθρωποι»

Ἡ ἀτμοσφαῖρα ἐκεῖ μέσα εἶνε πυκνὴ, πνιγρὰ, δυσώδης. Στεῖς, μικροὶ μου φίλοι, οὔτε πέντε λεπτὰ δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ζῆσατε. Ὁ Γιαννάκης καὶ ὁ Τάκης ὑπέφεραν κατ' ἀρχὰς πολὺ.

[Ἔπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΑΝΤΑΜΟΙΒΗ ΤΟΥ ΚΩΣΤΑΝΤΗ

Ὁ Κωσταντῆς ἦτο υἱὸς ἑνὸς ἀλιέως τῆς Αἰγίνης, προωρῖζετο δὲ καὶ αὐτὸς εἰς τὸ τραχὺ ἐπάγγελμα τοῦ πατρὸς του, εἰς τὸ ὅποιον χάριν ὀλίγου κέρδους ἐκθέτουσι τόσο ἄνθρωποι εἰς κίνδυνον τὴν ζωὴν των. Ἠγάπα τόσο πολὺ τὴν θάλασσαν! Ἡ μεγαλειτέρα του εὐτυχία ἦτο νὰ συνοδεύῃ τὸν πατέρα του ὅταν ἐπῆγαινε νὰ ἀλιεύσῃ μετὰ τὴν «Παναγία» ἡ ἀλιευτικὴ αὐτῆ λέμβος ἦτο τραχημμένη ἐπὶ τῆς παραλίας, ἤρπουν δὲ ὀλίγα ὠθήσεις διὰ νὰ πέσῃ εἰς τὴν θάλασσαν. Τότε ὁ Πιακουμῆς ὁ πατήρ

τοῦ Κωσταντῆ, εἰς ἄλλος ἀλιεὺς καὶ ὁ μικρὸς Κωσταντῆς εἰσεπῆδον εἰς τὴν λέμβον καὶ διευθύνοντο εἰς τὸ πέλαγος, ἐν ᾧ ἡ «Παναγία» ἀφίνεν ὅπως αὐτῆς ὑγρὰς αὐλακας.

Ἐπειτα ἔρριπτον τὰ δίκτυα καὶ ἡ λέμβος ἀπεμακρύνετο ἀκόμη. Τὰς ὠραίας ἐσπέρας ἡ ἀλιεὺς ἐκείνη ἦτο ἀληθινὴ ἀπόλαυσις. Τὰ ἄστρα ἦσαν ἕνα ἕνα εἰς τὸν οὐρανόν, τὴν δὲ ἡσυχίαν τῆς νυκτὸς ἐτάραττε μόνον ὁ ἦχος τοῦ ὕδατος.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἀλιείας ἐπέστρεψον εἰς τὸν λιμένα, ἐνίστε δὲ ὁ Κωσταντῆς ἐπεφορτίζετο νὰ πωλήσῃ εἰς τοὺς δρόμους τοὺς ἰχθῦς. Πόσον ὑπερηφανεύετο διὰ τὴν ἐργασίαν αὐτὴν, τὴν ὅποιαν τῷ ἐνεπιστάθετο ὁ πατήρ του καὶ πῶς προσεπάθει νὰ τὴν ἐκτελέσῃ ὅσον τὸ δυνατόν καλλίτερον!

Ἐπειτα με βῆμα ζωηρὸν ἐπέστρεψε πρὸς τὸν πατέρα του, ὅστις ἐπιδιόρθωνε τὰ πλεγμάτια του. Ἐκλήθη ἐντὸς παιλαίου ἀκατίου, ἀρχήστου πλέον, καὶ παρετήρει τὸν πατέρα του ἐργαζόμενον συλλογίζμενος πότε θὰ ἔλθῃ ὁ καιρὸς νὰ ἐπιδιορθώσῃ καὶ αὐτὸς τὰ δίκτυά του.

Πλησίον τοῦ πτωχικοῦ οἴκου τοῦ Πιακουμῆ εὐρίσκετο μιά ὠραιότατη ἐξοχικὴ οἰκία, εἰς τὴν ὅποιαν εἶχεν ἔλθῃ μία πλουσία οἰκογένεια ἐξ Ἀθηνῶν, ἀποτελουμένη ἀπὸ τὸν πατέρα, τὴν μητέρα καὶ τὴν μονογενῆ θυγατέρα των Ἐριφίλην.

Ἡ μικρὰ Ἐριφίλη ἐγνωρίσθη μετὰ τὸν Κωσταντῆν καὶ εὐχαριστέτο νὰ συνομιλῇ μαζί του.

«Ἐρχεσαι εἰς τὰς Ἀθήνας, Κωσταντῆ; νὰ πᾶς εἰς τὸ σχολεῖο νὰ μάθῃς πολλὰ γράμματα;

— Ὅχι, πηγαίνω ἐδῶ εἰς τὸ σχολεῖο ὅπως καὶ ὅπως θὰ μάθω ὅσα μοῦ χρειάζονται γιὰ τὴν φαρκίαν.

— Καὶ σ' ἀρέσει νὰ εἶσαι φαρκῆς;

— Καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλη δουλειά.

— Μὰ ὅταν εἶνε τριχομῖα εἶνε κίνδυνος. Ἐγὼ φοβοῦμαι!

— Δὲν εἶνε εἰς τὸ χεῖρὸν μας νὰ ταξειδεύωμε πάντα μετὰ κλοκαϊριά. Τὸν καιρὸ τὸν κάμνει ὁ Θεὸς.

— Κ' ἐμένα μ' ἀρέσουν αἱ βάρκες! Μοῦ κάμνεις μίαν;

— Ναί, θὰ σοῦ κάμω μίαν βαρκοῦλα μετὰ τὰ κατόπια τῆς καὶ τὰ πανιά τῆς.

— Τώρα ἀμέσως;

— Τώρα. Μὰ ἕνα μαχαίρι, μετὰ ἕνα κομμάτι ἐύλο καὶ λίγο πανὶ θὰ τὴν ἔχω δὲ λίγο ἑτοιμῆ.

Ὁ Κωσταντῆς ἤρπαιε τὸ ἔργον καὶ ἡ Ἐριφίλη τὸν παρετήρει μετ' ἐνδια-

φέροντος εργαζόμενον' υπό τας επίτη-
δελους χείρας του μικρού ναυπηγού το
ξύλον ελάμβανε κατά μικρόν σχήμα
λέμβου' ήδη είχε σχηματισθή η τρύπη.

Η Εριφίλη εχάρηεν εκ της χαράς της.

Μετά τινος στιγμής η λέμβος ήτο ε-
τοιμος.

— Πάμε να την ρίψωμε 'ς τή θά-
λασσα, είπεν η μικρά κόρη.

— Περίμενε να έλθη η μητέρα σου'
σέ λίγο θα έλθη.

— Άλλ' ήδη η Εριφίλη ήτο μακράν.

— Η θάλασσα έχει κύματα σήμε-
ρον, είπεν ο Κωνσταντής' είνε καλό να
δέσωμεν τή βαρκοῦλα' εκβαλόν δε εκ
του θυλακίου του σπάγον έβασε την

Α θ η ν α ν, όπως η Εριφίλη ώνόμασε
την λέμβον.

— Δώσε μου έμένα το σπάγο, είπεν
η μικρά κόρη.

— Ναι, αλλά πρόσεχε γιατί τα κύ-
ματα εμποροῦν να σε βρέξουν.

— Καλά, καλά, μή σε μέλη.

— Κατ' αρχάς το πρῶγμα επήγαι-
νε καλά' η Εριφίλη επροχώρει έντός
εφ' όσον η θάλασσα άπεσῦρετο και ετρε-
χεν έξω όταν ήρχετο άρρίζον το κύμα.

Το παιγνίδιον τουτο την διεσκεδαζε
πολύ.

— Βλέπεις; έλεγε' μόλις εβράχηκα
πρέπει να ξέρη κανείς.

— Άλλά μόλις επεράτωσε την φράση
της κύμα ισχυρότερον ώρμησε προς την
ξηράν. Η Εριφίλη επήδησε προς τα
όπισω περίτρομος, άλλ' ώλίσθησε και ε-
πεσε χαμαί.

— Κωνσταντή! ανεφώνησε, βοή-
θησέ με!

— Άλλά πριν προφθάση να τρέξη ο
Κωνσταντής δεύτερον κύμα όρμητικόν
έπίσης την παρέσυρεν εις την θάλασσαν.

— Κωνσταντή! ανεφώνησε και κά-
λιν με σπαρακτικήν φωνήν.

— Θεέ μου! Τι να κάμω, είκε το
παιδίον. Βοήθεια! Βοήθεια!

— Άλλά κανείς δεν ήτο εκεί πλησίον.
φρικώδης άγωνία συνέσφιγγε την καρ-
δίαν του Κωνσταντή.

— Ά! εγώ πταίω! ανεκραξε. Πρέ-
πει να την γλυτώσω. Θα κάμω ό,τι μπο-
ρέσω και ο Θεός βοηθός!

Έξεδύθη τα ένδύματά του και ώρμη-
ρεν εις την θάλασσαν. Έκολούθηα πολύ
καλά και μετ' όλίγον εφθασε πλησίον
του μέρους όπου επαράδερνε η κόρη.

— Πιάσε με, τή είπε' κράτησέ με
άπό τον ώμον.

Η Εριφίλη παραχαλισμένη έρριψε
με όρμήν τους βραχιόνάς της επί του
Κωνσταντή και ήρπασεν αυτόν άπό τον
λαμόν.

— Όχι άπ' αυτού, είκε με βραγχνήν
φωνήν ο Κωνσταντής, με πνίγεις' θα
πνιγώμε και οι δύο μας' άρησέ με.

— Άλλ' οι δύο βραχιόνες τον έκράτουν

σχιγνά' τότε ο υίός του αλιεύς ήρπα-
σε την Εριφίλην άπό το φόρεμά της'
Έκολούθηα δια του ένός βραχιόνος και
έσυρε δια του άλλου το βαρύ φορτίον.

Καταβελτημένος, ασθμαίνων εφθασε
μέχρι της παραλίας' συγκεντρώσας όλας
τας δυνάμεις του εις τελευταίον άγώνα
ώθησεν εκτός του ύδατος το σώμα-της
κόρης, αυτός δε λιποθυμήσας έπεσεν έν-
τός της θαλάσσης και παρεσύρθη υπό
του κύματος.

Την νύκτα εκείνην το φῶς έκαιεν έως
το πρωί εις τον οικίον του Γιακου-
μή' ο αλιεύς ήγρύπνει παρά την κλίτην
του υιού του. Ο Κωνσταντής είχε σφο-
δρόν πυρετόν και επαραμιλεί, είχε να
κάμνη με την Εριφίλην.

— Πατέρα, πνίγεται! εφώναζε.

— Ησύχαζε, Κωνσταντή μου, τῷ ε-
λεγεν ο πατήρ του' καίμενο παιδί μου,
ήσουν χαμένο άν δεν επόχαινα εκεί.

[Έπεται το τέλος]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ
ΔΡΑΜΑΤΙΟΝ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ
KIMON, υίος του ΜΑΡΘΑ, γραφά υπέρ-
ΘΑΛΕΙΑ, άδελφή του / Κύριος ΘΕΡΜΟΣ [τρίτος]

[Δωμάτιον πτωχῶς εκπλωμένον. Θύρα εις το
βάθος. Θύρα δεξιά. Άριστερά, εστία με όλί-
γην φωτιάν. Είς το μέσον τράπεζα γεμάτη
χαρτά.]

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ
ΘΑΛΕΙΑ, ΜΑΡΘΑ.

— ΜΑΡΘΑ. — Ό,τι θέλεις λέγε, κοκ-
κώνα μου, εγώ τουτο μόνον ξέρω, ότι
αυτή η κληρονομία σάς ήλθε τή στιγμή
που έπρεπε.

— ΘΑΛΕΙΑ. — Δεν λέγω το εναντίον,
αλλά θα συμφωνήσης και σύ, Μάρθα,
ότι είνε πολύ λυπηρόν, να γίνεται κα-
νείς εύτυχής με τον θάνατον του άλλου.

— ΜΑΡΘΑ. — Και ποίον έχάσατε, σε πα-
ρακαλώ; Μίαν εξαδέλφη που δεν την
είχατε ιδη ποτέ 'ς τή ζωή σας και που
ήτο γρηά. . . γρηά Μαθουάλαίνα! Δεν
άξίζει να λυπάται κανείς.

— ΘΑΛΕΙΑ. — Σιώπα δά, καίμενη Μάρθα!

— ΜΑΡΘΑ. — Έγνοια σου κ' έχω κ' ε-

γώ πονητική καρδιά. Σύ ξέρεις πότε
έκλαυσα όταν πέθανε ο πατέρας σου, και
η μητέρα σου, οι καλοί και άγιοι άντι-
άνθρωποι, και πῶς ακόμη τους κλάω.

— Άν δεν είχαν τόσες λύπες και τόση δυ-
τυχία, θα πέθαιναν τόσο νέοι; Άν ή-
θελε να τους βοηθήση όλίγον αυτή η
εξαδέλφη που είχε τόσα πλούτη, θα έ-
ζούσαν ίσως ακόμη, και θα είχαν τή
ύγεια τους. Και τώρα που πέθανε κα-
αυτή θα την εκλαίω χωρίς να μου το πῆς.

— ΘΑΛΕΙΑ. — Δεν σου λέγω να την
κλαύσης, αλλά σε παρακαλώ μόνον να
μη δείχνης χαράν.

— ΜΑΡΘΑ. — Άς είνε, δεν θα δείχνω
μέσα μου όμως θα είμαι πολύ ευχαρι-
στημένη. Όταν σκέπτομαι ότι είνε πλο-
ύσιοι' ότι άνει να διδάσκησ το κό-
σμου τα παιδιά μουσικήν θα τραγουδῶ
άπό 'δω κ' έμπρός μόνον δια ευχαρι-
τησί σου' ότι ο αδελφός σου θα παρα-
τηθή άπό έμποροπάλληλος και θα εξα-
κολούθησ τας σπουδάς του' και ότι δι-
φύγωμεν άπ' αυτό το καληρόπιτο καί
θα πάμε σε κανένα εδμόρφο σπιτάκι να
καθήσωμε, που να έχη και κήπο δια να
βάλωμε άνθη μέσα' όταν συλλογιώ-
μαι όλα αυτά, κοκκωνίτσα μου, δεν μπο-
ρώ να κρατηθῶ, μου έρχεται να πετάω
άπό τή χαρά μου. [Χορεύει].

— ΘΑΛΕΙΑ, αὐστηρός. — Μάρθα!

— ΜΑΡΘΑ. — Συχώρα με, έπαισα, δε
μπορώ να σε βλέπω να λυπάσαι δι' αὐτή
τή γρηά εξαδέλφη που ήτον τόσο καλή.

— ΘΑΛΕΙΑ. — Πῶς το ξεύρεις, ότι ήτο
κακή;

— ΜΑΡΘΑ. — Άν δεν ήτο, θα τα χαλούσε
με τον πατέρα σου;

— ΘΑΛΕΙΑ. — Ξεύρεις πολύ καλά δι-
ο γάμος του την είχε διασπαστήσ.

— ΜΑΡΘΑ. — Έπειδή δεν επήρε πλο-
υσία γυναίκα. Αυτή, τα χρήματα έπῆ-
μιζε ότι είνε το πᾶν. Και όμως δεν ει-
δικαιο, η κυρία μου ήτον ένας άγγελος.

— ΘΑΛΕΙΑ, ήπιακ. — Δεν την εγνωρίζω,
καίμενη Μάρθα.

— ΜΑΡΘΑ. — Αυτό ήτο δικό της λάθος.

— ΘΑΛΕΙΑ. — Βεβαίως ήτο λάθος της,
το όποσον την έκαμε και δυστυχῆ. Τώρα
εις το τέλος είχε κατακτήση όλόμ-
ναχη, και δεν ξεύρεις πόσον ήθελε να
την περιποιηθῶ 'στα γηρατέα της.

— ΜΑΡΘΑ. — Άμ' αυτή ούτε να μιλού-
δια σάς δεν ήθελε ν' άκούη. . .

— ΘΑΛΕΙΑ. — Ναι, άλλ' εμπορούσα-
μεν να προκαλέσωμεν ήμελς την συμ-
φιλιώσιν' και θα το εκάμνομεν άν ήτο
πτωχή. Η περιουσία της όμως ήτο εφ-
κόδιον' θα ενόμιζεν ότι την πλησιάζο-
μεν άπό συμφέρον.

— ΜΑΡΘΑ. — Άπό συμφέρον! Σίτες άπό
συμφέρον με τέτοια καλή ανατροπή να
ελάδατε! Όταν σύ και ο αδελφός σου
συλλογισθήτε το συμφέρον, θα είπητε
πλησιάζει το τέλος του κόσμου.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ
Οι κύριοι, KIMON.

— KIMON, άκούσας τας τελευταίας λέξεις. —
Τι λέγεις δια το τέλος του κόσμου,
Μάρθα;

— ΜΑΡΘΑ. — Λέγω ότι θα φθάση όταν
εις οι δύο συλλογισθήτε το συμφέρον
σας. Τώρα δά μου έλεγε η αδελφοῦλα
να ότι λυπάται που δεν εμπορέσε να
περιοιηθῆ τή γρηά εξαδέλφη σας.

— KIMON. — Ξεύρω τί καλά αισθήματα
έχει η Θάλεια, και, όπως αυτή, λυπού-
μαι κ' εγώ διότι δεν είχαμεν ελπίσῃ τήν
άγνην της. Αυτό το χρήμα που μας
έρχεται άπό χέρι το όποσον ποτέ δεν ε-
σφίξαμε με τα δικά μας, πιστεύσε με,
Μάρθα, μου φαίνεται ότι δεν άνήκει 'ς
εμάς.

— ΜΑΡΘΑ. — Κύριε ελέησον!

— KIMON. — Βέβαια! ποίος ξεύρει;
Η εξαδέλφη μας απέθανε άπό άποπλη-
ξίαν' άν δεν πέθαινε έτσι εξαφνα, μπο-
ρεί να εκάμνε διαθήκη και να φινε την
περιουσίαν της. . .

— ΜΑΡΘΑ. — Σε ποίον θα την άφινε;
σε ποίον; 'πές μου να το μάθω κ' εγώ. . .

— KIMON. — Είς φίλους, εις φιλαν-
θρωπικά καταστήματα, εις κάθε άλλον
είλος και όχι 'ς εμάς.

— ΜΑΡΘΑ. — Ά! Θεέ μου, και αυτό
ήτο ίκανή να το κάμνη. Τυχρό σας λοι-
πόν ήτο που δεν επρόφθασε. Να μην ήρ-
χετο 'ς εμάς αυτή η περιουσία! Ο Θεός
λοιπόν σάς την έστειλε, παιδάκι μου, ξέ-
ρει τί κάνει ο Θεός. Η κληρονομία αυτή
σας ήλθε σε πολύ κατάλληλη στιγμή.

— KIMON. — Πραγματικώς, διαρθών-
ται η κατάστασίς μας. Άλλ' άρησέ μας
όλίγον, καλή μου Μάρθα, πρέπει να
τακτοποιήσωμεν αυτά τα χαρτιά της εξα-
δέλφης μας.

— ΜΑΡΘΑ. — Εγώ θα τα ρίψω 'ς τή
φωτιά όλα αυτά τα παληόχαρτα.

— KIMON, μειδιών. — Ίσως εύραθοῦν
πραγματικώς πολλά δια καύσιμον' άλλά
δεν νομίζεις και σύ καλόν, να τα πα-
ρατηρήσωμεν πρώτα; [Η Μάρθα ετέρχε-
ται άπό την εἰς το βάθος θύραν].

— ΘΑΛΕΙΑ. — Άν δεν με χρειάζεσαι,
Κίμων, θα πάγω να γράψω μερικας
επιστολάς. . .

— KIMON, μειδιών. — Θέλεις να αναγ-
γείλης το συμβάν εις τας φίλας σου;
Πήγαινε, αγαπητή μου Θάλεια, κάμνω
και μόνος μου αυτή τή δουλειά. Άν
εύρω τίποτε που μας ενδιαφέρει, το φυ-
λάττω και το διαβάζωμε μαζί, με την
ήσυχία μας.

— ΘΑΛΕΙΑ. — Άφίνω την θύραν άνοι-
κτήν, άν με χρειασθῆς. . . [Ετέρχεται
δεξιόθεν].

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ
KIMON, έπειτα ΘΑΛΕΙΑ

— KIMON. — Ναι, με παγώνει και με
μελωχολεί αυτή η περιουσία που μας

έρχεται όχι άπό κανένα προσφιλή συγ-
γενῆ, άλλ' άπό πρόσωπον άδιάφορον, έχ-
θρικόν, το όποσον ποτέ δεν είδαμε και
το όποσον επότισε τόσας πικρίας τους
γονείς μας. . . Άν εμπορούσα του-
λάχιστον να εβρω έδῶ τίποτε που να μου
κινήσῃ τήν συμπάθειαν! [Έπτεταί μετὰ
τοργύτητος διαφόρους φακέλους έγγραφοῦ].
Αυτά είνε λογαριασμοί έξωφλημένοι,
και τοποθετημένοι κατά χρονολογικήν
σειράν. Η εξαδέλφη ήτο πολύ τακτική.

[Διαβάνει εν θεμίον τετραδίον] Αυτό είνε
το βιβλίον των έξόδων της. [Το φυλλομετρεῖ
επιπροσάειν] Έχαμνε ελεημοσύνας! ήτο
φιλήνθρωπος! Δόξα σοι ο Θεός! είνε
ένα προτέρημα αυτό. . . Άλλά διατί,
ένῶ ήτο τόσο φιλήνθρωπος, έφανε τόσον
σκληρά εις τους γονείς μας; [Διέρχεται
φάκελλον επιστολῶν] Όλοι έμπορικοί έπι-
στολάι, καμμία φιλική, ούτε μία που να
εμπορηθῆ με κάμνη να ίδω την καρδιά
της, να γνωρίσω το πνεῦμά της. [Άνοίγει
εν βιβλίον με κλειδίον] Το ήμερολόγιόν της!
έγραφε το ήμερολόγιόν της! Έδῶ τέ-
λος πάντων θα μάθω άπό την ιδίαν τα
ιδιαιτέρως, τας σκέψεις της. [Αναγ-
νύσκει χαμηλοφώνως] Όχι, τίποτε, τί-
ποτε. . . «Ητο ώραιοσ καιρός, έξηλ-
θα πεζή. . . Ητο ύγρασία, έξηλθα εφ'
αμάξης. . . Υπέφερα άπό τον στόμα-
χόν. . . Άρπαξα ένα σοβερό συναχί.»

[Κλείει το ήμερολόγιον μετ' άγανακτήσεως]
Πάσι και αυτό, δεν έχει παρά σημειώσεις
περι των μεταβολών του καιρού και περι
της υγείας της. Όπως όλοι οι ζώντες
απομεινωμένοι εφρόντιζε και η εξα-
δέλφη μας περι του έαυτού της μόνον.

Αυτά όλίγον μας ενδιαφέρουν, και μου
φαίνεται ότι το καλλίτερον είνε, καθώς
λέγει και η Μάρθα, να τα καθώσωμεν όλα
χρονικώς. [Άνοίγει πάλιν και φυλλομετρεῖ το
ήμερολόγιον] Ά! Θεέ μου!

— ΘΑΛΕΙΑ, προστρέχουσα. — Τι τρέχει,
Κίμων;

— KIMON. — Τίποτε, τίποτε. [Κρύπτει
το βιβλίον υπό τα άλλα έγγραφα].

— ΘΑΛΕΙΑ. — Εφώναζες; Ά! Θεέ μου!

— KIMON, εν άμηχανία. — Άλήθεια;
πολύ πιθανόν. Καμμία φορά κανείς ξε-
φρονίζει χωρίς να το θέλη. . . [Χορεύει] Νά,
όλα αυτά τα χαρτιά τα παρατήρησα' είνε
όλα άχρηστα' δώσε ες τας Μάρθας γρη-
γορά' θα εύχαριστηθῆ πολύ να τα καύσῃ.

[Η Θάλεια άπλώνει τήν εμπροσθέν των της. Ο
Κίμων θέτει επ' αυτήν, γελών, τους φακέλους
των έγγραφοῦ. Η Θάλεια ετέρχεται].

[Έπεται το τέλος]

ΝΙΚΟΣ ΑΡΙΦΡΟΝ

ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΒΑΣΕΩΣ,
μετεκομιθένσιν

Επ' της δού Αϊδίου, αριθ. 119, έναντι
της Χρυσοσηλαιώσεως.

ΤΟ ΑΥΤΗΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ

[Συνέχεια' ίδε σελ. 203]

— Η Κρίνα εξήγησε την λέξιν εις το
βασιλόπουλο όσον εμπορέσε καλλίτερον.
Τῷ ώμίλησε περι της σιτοδείας και των
άλλων δεινοπαθημάτων τα όποτα είχαν
ιδη με τους ίδιους της οφθαλμούς, και
όταν προσέθεσεν ότι όλη αυτή η δυστυ-
χία προέρχεται άπό την άδιαφορίαν του
βασιλέως, το βασιλόπουλο εστήριξε την
κεφαλήν του εις την χείρα του και ε-
μεινέ σιωπηλόν με τους οφθαλμούς χα-
μηλωμένους.

— Εν τούτῳ τῷ μεταξύ εισηλθον αὐλι-
κοί-τινες εις το δωμάτιον, και ώδήγησαν
την Κρίναν εις άλλον θάλαμον, ο όποτος
είχε μαρμαρίνον και ροδοσαφεῆ έξώστην.
'Απ' εκεί η θεά ήτο μαγευτική, και
όταν η Κρίνα απέκαμε θαυμάζουσα την
φύσιν εξηπλώθη εις εν ανάκλιτρον και
απεκοιμήθη.

— Είχε νυκτώσῃ πλέον, ότε ελαφρόν κτύ-
πημα εις τους ώμους την εξύπνισεν.
'Ηνοιξε τους οφθαλμούς της και πάλιν
εύθε τους εκλεισε, θαμβωθεῖσα άπό την
λάμψιν λαμπάδος την όποιαν εκράτει
άνθρωπος τις ένώπιόν της ιστάμενος.
'Ότε ήνοιξε πάλιν τους οφθαλμούς είδεν
ότι ο κρατῶν την λαμπάδα ήτο ο γελω-
τοποιός, τον όποτον είχε συναντήσῃ το
πρωί εις το δωμάτιον του βασιλόπαιδος.

— Δεν εφρει πλέον την παραδοξον συνήθη
ένδυμασίαν του, άλλ' ήτο ένδεδυμένος
μαύρα και μακρόν μανδύαν, και δεν είχε
πλέον το ύψος γελωτοποιού της αὐτῆς
άλλα άνδρός σοβαροῦ.

— Πλησίον του ήτο το βασιλόπουλον, του
όποτου η πολυτελής ένδυμασία εκρύπτετο
επίσης άπό μαύρον μανδύαν.

— Μη φοβείσαι καθόλου, Κρίνα, εί-
πεν εις το κοράσιον χαμηλοφώνως. Εγώ
και ο γελωτοποιός μου είμεθα. Φεύγο-
μεν δια ταξίδι.

— Δια ταξίδι! είπεν η Κρίνα.

— Ναι, θα ιδῆς. Έλα μαζί μας χω-
ρίς να κάμης θόρυβον.

— Έπειτα την χείρα προς την Κρίναν'
το κοράσιον την έδρασε και χωρίς θόρυ-
βον ήκολούθησε το βασιλόπουλο. Όταν
εξηλθον του δωματίου ο γελωτοποιός
ένέδυσε την Κρίναν με μανδύαν όμοιον
προς εκείνον τον όποτον εφρει το βασι-
λόπουλο και αυτός ο ίδιος.

— Έπέρασαν άπό εύρείας στεγας και μα-
κρός διαδρόμους, οδηγούμενοι υπό του
γελωτοποιού ο όποτος είχε σβύση την
λαμπάδα του, διότι όλα τα μέρη άπό τα
όποτα διήρχοντο ήσαν φωτισμένα. Έβθα-
σαν οὕτω εις μικράν τινα θύραν, την ο-
ποίαν ο οδηγός των ήνοιξε με κλειδίον
το όποτον έφερε μαζί του, και εύρέθησαν
εις τον κήπον των άνακτόρων, όπου μόν-
ον τα άστρα του εύρανού τους εφώτιζον.
Διήλθον άκροποδητή άνθῶνας και δεν-

ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΟΠΙΔΩΝ

19 τόμοι. — 2000 εικόνες. — Δραχμαὶ 19

- Πρέπει νὰ διαβάζουσι τὰ παιδιά τὸ καλοκαίρι ;
- Βεβαίωτατα ! καὶ ποίαν ἐποχὴν δὲν πρέπει νὰ διαβάξῃ ὁ ἄνθρωπος ;
- Ἄλλὰ τί ἐννοεῖτε νὰ διαβάζουσι, τὰ μαθήματά των ;
- Ἄ, ὄχι ! δὲν εἶπαμε αὐτό· πρέπει νὰ κάμνουσι διακοπὴν, καὶ μάλιστα οἱ ἐπιμελεῖς καὶ προβεδασμένοι.
- Ἄλλὰ τότε τί πρέπει νὰ διαβάζουσι ;
- Ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα βιβλία, ἐπίσης διδακτικά, ἐπίσης μορφωτικά, ἀλλὰ τὰ ὅποια ἔχουσι τὸ πλεονέκτημα νὰ εἶνε εὐχάριστα καὶ διασκεδαστικά.
- Καὶ ὑπάρχουσι εἰς τὴν γλῶσσάν μας τοιαῦτα βιβλία ;
- Πολλὰ ὄχι βέβαια· ἀλλὰ ἐγὼ γνωρίζω ἐν τῷ ὅποιον εἴμπορεῖ νὰ τα ἀναπληρώσῃ ὅλα.
- Καὶ ποῖον εἶνε αὐτό ;
- Ἐρωτᾶς σὰν νὰ σ' ἐφέραμεν ἀπὸ τὴν Κίνα ! Λημονεῖς, ἀδελφε, τὴν « Διάπλασιν τῶν Παίδων » τὸ μοναδικὸν εἰς τὴν γλῶσσάν μας περιοδικὸν διὰ παιδιά ;
- Ὁ, καλὰ λέεις !

— Βίβλια ! τὴν « Διάπλασιν τῶν Παίδων ». Καὶ τί δὲν περιέχουσι οἱ τόμοι τῆς : εἰκόνας πλῆθος, μυθιστορήματα ἠθικώτατα καὶ ταρπνότερα, διηγήματα ποικίλα, δραματικά, κωμωδίας, διαλόγους, μονολόγους, ποιήματα, μύθους, ἀλληγορίας, περιγραφάς, ἐπιστημονικὰ ἄρθρα εὐληπτα καὶ μὲ χάριν γραμμένα, βιογραφίας μεγάλων ἀνδρῶν, παιδικὰ πνεύματα, παντοειδῆ αἰνίγματα, παιγνίδια καὶ ἄλλα χίλια δύο. Περιεργον μὲ φαίνεται πῶς ἕως τῶρα δὲν τοὺς ἠγάρασες διὰ τὰ παιδιά σου.

— Ἐχθεις δίκαιον, πρέπει νὰ τοὺς ἀγοράσω τοὺς τόμους τῆς « Διαπλάσεως » διὰ τὰ παιδιά μου καὶ διὰ τὰ ἀνεψάκια μου.

— Ὅτι πρέπει νὰ τοὺς ἀγοράσῃς δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία· σοὺ συνιστῶ μόνον νὰ μὴ ἀναβάλῃς οὐδὲ στιγμὴν, ἀν θέλῃς νὰ τοὺς πάρῃς φθηνά. Ἴδου τί λέγει ἡ εἰδοποίησις τοῦ ἐκδότου· διάβασέ την καὶ σπεύσε νὰ ἐπωφεληθῇς τῆς εὐκαιρίας :

ΒΚΤΑΚΤΟΣ ΚΑΙ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

παρέχεται ἀπὸ σήμερον εἰς τοὺς γονεῖς τοὺς ἐπιθυμοῦντας τὴν διὰ τῆς ἀναγνώσεως ἠθικῶν καὶ ταρπνῶν βιβλιῶν μόρφωσιν τῶν τέκνων των.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων » σχηματίσασα πλήρεις σειρὰς τῶν ἤδη ἐκδοθέντων 24 τόμων τῆς Α' περιόδου (1879—1893) τοῦ περιοδικοῦ τούτου, προσφέρει εἰς τὸ κοινὸν τοὺς πλεονάζοντας τόμους εἰς τιμὴν καταπληκτικῶς εὐθηνῆν, ἤτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ πρὸς μίαν δραχμὴν ἕκαστος παραχόμενοι εἶνε οἱ ἐξῆς 19 τόμοι : 4^{ος}, 5^{ος}, 6^{ος}, 7^{ος}, 8^{ος}, 9^{ος}, 11^{ος}, 12^{ος}, 14^{ος}, 15^{ος}, 16^{ος}, 17^{ος}, 18^{ος}, 19^{ος},

20^{ος}, 21^{ος}, 22^{ος}, 23^{ος}, 24^{ος}, πωλοῦμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Οἱ ἐκ τῆς ἀνω σειρᾶς ἐξαιρούμενοι πέντε τόμοι εἰσι σχεδὸν ἐξηνητημένοι, πωλοῦνται δὲ τὰ ὀλίγιστα εὐρισκόμενα ἀντίτυπα τοῦ 1^{ου}, 3^{ου} καὶ 13^{ου} τόμου πρὸς δρ. 2,50 ἕκαστον, τοῦ 10^{ου} δρ. 4 καὶ τοῦ 2^{ου} δρ. 10.

Καὶ ἐκ τῶν 19 δὲ τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμηδὸν ἐξαντλούμενοι [θὰ ὑπερτιμηθῶσι πάλιν ὥστε οἱ θέλοντες νὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς εὐκαιρίας πρέπει νὰ σπεύσασιν.

Ἐκαστος τόμος τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων », κοστίζει δι' 100 ἕως 130 εἰκόνας

εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων τόμων καὶ ἀποτελεῖ αὐτοτελὲς βιβλίον.

Ἐν τοῖς τόμοις τῆς « Διαπλάσεως » ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικίλης ἐξόχως ἐπαγωγῆς, μορφωτικῆς καὶ διδακτικῆς ὕλης, ἐμπεριέχονται καὶ τὰ ἐξῆς ἠθικώτατα μυθιστορήματα, τὰ πλείστα τῶν ὁποίων ὡς κύριος τῆς φιλολογικῆς αὐτῶν ἀξίας καὶ τῆς μορφωτικῆς αὐτῶν δυνάμεως φέρουσι τὴν βράβευσιν αὐτῶν ἀπὸ τῆς Παλλικῆς Ἀκαδημίας.

Ὁ Ἀνοκτόκαρδος, ἐν τῷ 6^ω τόμῳ. — Οἱ τρεῖς μὲν Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7^ω καὶ 8^ω. — Ὁ Βράχος τῶν γλάρων, ἐν τῷ 9^ω. — Ὁ Μικρὸς ἦρωας, ἐν τῷ 10^ω. — Ἡ Κόρη τοῦ Γεροθωμᾶ, ἐν τῷ 11^ω. — Ὁ Ἰωάννης Καστριώτης, ἐν τῷ 12^ω, 13^ω καὶ 14^ω. — Τὸ Κερθάνιον ἐν τῷ 13^ω καὶ 14^ω. — Αἱ Διατεῖς διακοπαί, ἐν τῷ 15^ω καὶ 16^ω. — Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17^ω καὶ 18^ω. — Ἡ Γυφτοπούλα, ἐν τῷ 19^ω καὶ 20^ω. — Ἡ Ἀδελφοῦλα μὲν πρωτότυπον μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξανοπούλου, ἐν τῷ 20^ω. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21^ω. — Ὁ Μικρὸς λόρδος ἐν τῷ 22^ω. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροβινσώνας, ἐν τῷ 23^ω καὶ 24^ω.

Ἀναγνώσμα τοιοῦτον εἰς τόσον μικρὰν τιμὴν προσφερόμενον εἶνε τυχερὸν ἀπόκτημα διὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους ὑπὲρ τῆς μορφώσεως τῶν τέκνων των γονεῖς.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δέον νὰ προσθέτωσιν εἰς τὴν τιμὴν ἑκάστου τόμου καὶ λεπτὰ 10 διὰ ταχυδρομικὰ τέλη. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ πέμπουσιν εἰς χρυσὸν τὸ ἀντίτυπον δὲν προσθέτουσι δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματῶσημον.

Αἱ παραγγελίαι ἀπευθύνονται, μετὰ τοῦ ἀντιτίμου, ἐπιστολῆς συστημένης κατ' εὐθείαν

πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον

ἐκδότην τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων »

Πλατεία Ὀμονοίας, ἀριθ. 10 τῆς ὁδοῦ Ἀδριανῆς

Εἰς Ἀθήνας